

PRAKSISOVERSIGT · FOGEDRET

Praksisoversigt over trangsbeneficiet og udlægsfritagelse (retsplejeloven §§ 509-516)

Beneficium competentiae efter retsplejelovens §§ 509-516

Version 2 Opdateret 22. jul. 2026 15 afgørelser · 2008-2025

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Trangsbeneficiet er den materielle undergrænse for kreditorforfølgning: uanset kravets størrelse skal skyldneren og hans husstand efterlades det, der er nødvendigt til et beskedent hjem og en beskedent levestandard. Reglerne står i retsplejelovens §§ 509-516 og hviler i deres nuværende skikkelse på Justitsministeriets betænkning nr. 634/1971 om udlæg og udpantning. Praksis viser tre gennemgående træk: fogedretten skal påse beskyttelsen ex officio ud fra den aktuelle almindelige levestandard, husstanden bedømmes som én enhed, og beskyttelsen er ufravigelig. Samtidig er trangsbeneficiet en almindelig retsgrundsætning, der rækker ud over fogedretten – den gælder ved arrest, i konkurs, ved beslaglæggelse til sikkerhed for værdikonfiskation og ved lønindeholdelse og afdragsordninger.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Trangsbeneficiet i retsplejelovens § 509 er et beneficium competentiae, som fogedretten skal påse ex officio – skyldneren behøver ikke selv at påberåbe sig det.
- 02** Skønnet over "et beskedent hjem og en beskedent levestandard" tager udgangspunkt i den almindelige nuværende levestandard og folks aktuelle forbrugs- og levevaner, ikke i et historisk eksistensminimum.
- 03** Trangsbeneficiet er en rettighed, der ikke fortabes ved selvforskyldt adfærd; der tages ikke hensyn til, om skyldneren burde have bragt gælden ud af verden, mens han havde indtægt.
- 04** Husstanden omfatter enhver, der reelt helt eller delvis forsørges af skyldneren – også samlevende, forældre og plejebørn – uanset om der består en retlig forsørgelsespligt.
- 05** Husstanden betragtes som en enhed, og udtagelsesretten rækker ikke længere end det nødvendige: råder et andet husstandsmedlem over aktiver, kan skyldneren ikke friholde yderligere af sit eget.
- 06** Skyldneren kan ikke gyldigt samtykke i udlæg i aktiver beskyttet af § 509, stk. 1 og 3 – samtykkeforbuddet i stk. 4 gør beskyttelsen ufravigelig.
- 07** Fast ejendom er udtrykkeligt undtaget fra trangsbeneficiet i § 509, stk. 1 – beskyttelsen gælder kun andre aktiver.

- 08** Andelsboliger og boligaktier er kun udlægsfri, hvis BEGGE betingelser i § 509, stk. 2, er opfyldt: boligen må efter størrelse og indretning alene opfylde de sædvanlige krav til en beskeden bolig, OG realisationsværdien må ikke klart overstige udgiften ved at overtage en passende alternativ bolig.
- 09** Vurderingen af "beskeden bolig" er en konkret rimelighedsbedømmelse under hensyn til bl.a. husstandens størrelse; en større eller mere luksuøst indrettet bolig er uanset værdien ikke beskyttet.
- 10** Udlæg kan foretages i en andelsbolig, selv om kravene i § 509, stk. 2, er opfyldt, hvis skyldneren råder over en anden bolig.
- 11** Pensionskrav er beskyttet, indtil der er forløbet tre måneder fra den dag, beløbet kunne fordres udbetalt, og særlovgivningens kreditorbeskyttelse berøres ikke heraf.
- 12** Ved ændringsloven af 21. juni 2025 er der indsat et § 512, stk. 4, der gennembryder pensionsbeskyttelsen for værdikonfiskations-, erstatnings- og godtgørelseskrav i anledning af udbyttegivende kriminalitet, når skyldneren er idømt fængselsstraf eller anden frihedsberøvende retsfølge.
- 13** Personskadeerstatning efter § 513 mister beskyttelsen ved udbetaling, medmindre beløbet holdes klart adskilt fra skyldnerens øvrige formue, fx på særskilt konto.
- 14** Genstande af særlig personlig betydning er kun beskyttet efter § 515, stk. 1, hvis værdien ikke gør det urimeligt at holde dem uden for fuldbyrdelsen.
- 15** Trangsbeneficiet gælder tilsvarende ved arrest (§ 631, stk. 2), i konkurs (konkurslovens § 36), ved beslaglæggelse for værdikonfiskation m.v. (§ 805, stk. 3, og § 1002) samt ved lønindeholdelse og afdragsordninger.
- 16** Ved beslaglæggelse til sikkerhed for VÆRDIkonfiskation gælder §§ 509-516 fuldt ud – modsat genstandskonfiskation, hvor ejendomsretten overgår til staten uden hensyn til udlægsfritagelsesreglerne.
- 17** Har skyldneren ikke været til stede under fogedforretningen, kan forretningen genoptages efter § 504, nr. 4, netop for at give adgang til at benytte rettighederne efter §§ 509-516.

Fra 1872-konkursloven til retsplejelovens kapitel 47:

§ 1 trangsbeneficiets retsgrundlag

Pengekrav fuldbyrdes efter [retsplejelovens § 507, stk. 1](#) ved udlæg i "så stor en del af skyldnerens formue, som efter fogedrettens skøn er nødvendig til dækning af kravet". Formuen er imidlertid ikke frit tilgængelig: [§§ 509-516](#) opregner de aktiver, der er undtaget fra udlæg – det såkaldte beneficium competentiae, i dansk sprogbrug trangsbeneficiet.

Justitsministeriets [notat om sikringen af et økonomisk eksistensminimum ved fastsættelse af afdragsordninger \(trangsbeneficiet\)](#), der er optaget som bilag 11 til Vejledning om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v., beskriver institutets rødder:

Allerede før retsplejeloven var det anerkendt i praksis, at man ved execution ikke måtte "berøve Debitor, hvad han øjeblikkeligen ikke kan undvære til at vedligeholde Liv og Sundhed og bevare Velanstændigheden, navnlig de nødvendige Gangklæder." Først senere, efter at et gennembrud i den socialpolitiske opfattelse havde fundet sted, blev retten til opretholdelsen af et beskedent hjem anset for så grundlæggende, at en hertil svarende videregående sikring af et eksistensminimum blev bestanddel af den skrevne ret, først i konkursloven.

Den samme udvikling beskrives i [Justitsministeriets betænkning nr. 634/1971 om udlæg og udpantning, s. 19](#):

Ved lov nr. 51 af 25. marts 1872 om konkurs samt om nogle forandringer i de gældende bestemmelser om pant og eksekution bortfaldt gældsfcængslet. Ved denne lov indførtes endvidere et meget begrænset trangsbeneftium, som senere efterhånden blev udvidet, jfr. bemærkningerne til udkastets § 509.

Retsplejeloven af 1916 videreførte beskyttelsen i § 509, som i mellemkrigstiden blev nyaffattet ad to omgange (1924 og 1925) med en kasuistisk opregning af "gangklæder, linned, senge, sengklæder og andet tarveligt indbo" og faste beløbsgrænser på 150 kr. for enlige og 500 kr. for familieforsørgere. Formuleringen kan stadig aflæses i den historiske [Vejledning for Pantefogeder](#) fra 1932.

Den gældende ordning stammer fra den store fogedretsreform. Som det formuleres i de almindelige bemærkninger til [lovforslag L 204 \(2024-25\)](#):

Retsplejelovens kapitel 47 om udlæggets genstand og retsvirkninger indeholder bl.a. regler om, hvilke af en skyldners aktiver der kan gøres til genstand for tvangsfuldbyrdelse ved foretagelse af udlæg. Kapitlet hidrører i det væsentlige fra lov nr. 258 af 26. maj 1976, der bygger på betænkning nr. 634/1971 om udlæg og udpantning.

To processuelle bestemmelser understøtter beskyttelsen. Efter [§ 517, stk. 4](#) bestemmer fogedretten, hvilke aktiver der skal gøres udlæg i, og påser herunder, "at udlægget så vidt muligt sker i de aktiver, skyldneren og hans husstand bedst kan undvære". Og efter [§ 504, nr. 4](#) kan forretningen genoptages, når skyldneren ikke har været til stede under forretningen "og han nu anmoder om adgang til at benytte sine rettigheder efter §§ 509-516".

LOV

[Retsplejeloven § 504](#)
[Retsplejeloven § 507, stk. 1](#)
[Retsplejeloven § 509](#)
[Retsplejeloven § 517, stk. 4](#)

§ 509, stk. 1 – "et beskedent hjem og en beskeden levelfod" og fogedrettens skøn ex officio

§ 2

Kernebestemmelsen lyder:

Udlæg kan ikke foretages i aktiver, bortset fra fast ejendom, der er nødvendige til opretholdelse af et beskedent hjem og en beskeden levelfod for skyldneren og hans husstand, jf. dog stk. 2.

Tre træk ved [§ 509, stk. 1](#) er afgørende i praksis.

Fast ejendom er udtrykkeligt holdt uden for. Beskyttelsen omfatter løsøre, kontanter, fordringer og andre aktiver, men ikke skyldnerens faste ejendom. Netop derfor blev der i 2004 indsat et særligt stk. 2 om andelsboliger og boligaktier, jf. nedenfor.

Fogedretten skal påse beskyttelsen af egen drift. Justitsministeriets notat udtrykker det således:

Ved udlæg sikres der debitor en udtagelsesret for værdier, der efter fogedens skøn ikke overskrider grænsen for trangsbeneficiet. Fogedretten skal påse ex officio, at udlæg ikke gøres i aktiver, hvorover skyldneren har udtagelsesret.

Notatet tilføjer i noteapparatet, at "[f]ogeden skal tage udgangspunkt i den nuværende almindelige levestandard og folks nuværende forbrugs- og levevaner" med henvisning til U 1982, s. 195. Målestokken er altså dynamisk og følger samfundsudviklingen – ikke et fastfrosset minimum.

Beskyttelsen fortabes ikke ved selvforskyldt adfærd. Notatet fastslår, at trangsbeneficiet "er en rettighed, der ikke mistes ved selvforskyldt adfærd. Der skal således ikke tages hensyn til, om skyldneren (f.eks. medens vedkommende endnu havde lønindtægt) burde have bragt gælden ud af verden".

I praksis er det ifølge notatet ikke indboet, men likviditeten, der er hovedgenstanden for udtagelsesretten:

I praksis er den vigtigste genstand for skyldnerens udtagelsesret kontante penge, som skyldneren skal bruge til sit (og husstandens) underhold, både til de faste udgifter og herudover til opretholdelse af en beskedet levestandard.

Den linje ses i landsretspraksis om udlæg i overførselsindkomster. I [BS-2761/2012-OLR](#) om udlæg i SU-midler hjemviste Østre Landsret spørgsmålet om ophævelse af udlægget til fornyet behandling i fogedretten, netop med [§ 509, stk. 1](#) som det bærende hjemmelsgrundlag.

Beskyttelsen skal holdes adskilt fra det logisk forudgående spørgsmål, om aktivet overhovedet tilhører skyldneren. I [BS-2045/2008-OLR](#) hjemviste Østre Landsret en udlægssag, hvor skyldneren ikke i tilstrækkelig grad havde godtgjort, at de udlagte midler tilhørte en anden – en vurdering efter [§ 507](#) og [§ 508](#), ikke efter trangsbeneficiet. Tilsvarende foretog fogedretten i [BS-818/2021-OLR](#) udlæg i skyldnerens depositum i et lejeforhold, hvilket blev stadfæstet af landsretten.

LOV	Retsplejeloven § 507	Retsplejeloven § 508	Retsplejeloven § 509, stk. 1
PRAKSIS	Landsretten · Stadfæstelse af udlæg for sagsomkostninger til Tandskadeankenævnet og afvisning af erstatningskrav		
	Landsretten · Udlæg i SU-midler: Landsret hjemviser sag om ophævelse af udlæg til fornyet behandling i fogedretten		
	Landsretten · Landsretten hjemviser sag om udlæg, da skyldner ikke tilstrækkeligt havde bevist, at midler tilhørte anden		

§ 3 Husstandsbegrebet: hvem tæller med, og hvorfor udtagelsesretten ikke rækker længere end det nødvendige

Beskyttelsen gælder ikke kun skyldneren selv, men "skyldneren og hans husstand". Justitsministeriets notat afgrænser husstandsbegrebet bredt og faktisk – ikke formelt:

Både skyldneren selv og den pågældende husstand skal kunne opretholde en sådan beskedet levestandard. Medlem af husstanden er enhver, der rent faktisk helt eller delvis forsørges af skyldneren. Det er derfor uden betydning, om der retligt påhviler skyldneren en offentligretlig eller privatretlig forsørgelsespligt. Det er derfor ikke blot ægtefælle og børn, der hører til husstanden, efter omstændighederne også samlevende, forældre og plejebørn.

At også samlevende medregnes, støtter notatet udtrykkeligt på [betænkning nr. 634/1971, s. 73](#).

Den brede afgrænsning har en pris for skyldneren, fordi husstanden samtidig bedømmes som **én enhed**:

Husstanden må betragtes som en enhed. Dette medfører omvendt, at skyldnerens udtagesret ikke rækker længere end til at udtage det nødvendige. Hvis et andet medlem af husstanden råder over aktiver, kan skyldneren ikke af sit eget, eller sin egen bodel eller særeje yderligere friholde aktiver.

Enhedsbetragtningen har direkte konsekvenser uden for fogedretten. Om afdragsordninger for bøder m.v. hedder det i samme notat, at princippet ikke medfører nogen "videregående" beskyttelse end i fogedretten, og at "[h]usstandsmedlemmers aktiver indgår derfor også i vurderingen af betalingsevnen".

Endelig bemærker notatet, at transgbeneficiet **ikke** indskrænker adgangen til at skaffe sig fyldestgørelse gennem modregning – bortset fra modregning over for skyldig arbejds løn. Om modregning som selvstændigt fyldestgørelsesmiddel henvises til [modregning i fogedretten](#).

LOV

Retsplejeloven § 509, stk. 1

§ 509, stk. 2 – andelsboliger og boligaktier: den dobbelte betingelse og husstandsprincippet

Da pant og udlæg i andelsboliger blev muliggjort i 2004, blev der samtidig indsat et [§ 509, stk. 2](#), der opstiller to kumulative betingelser for, at en andel eller boligaktie kan være udlægsfri:

En andel i en andelsboligforening eller en aktie eller anpart i et boligaktieselskab eller et boliganpartsselskab (...) kan kun undtages fra udlæg i medfør af stk. 1, hvis boligen efter sin størrelse og indretning alene opfylder de sædvanlige krav til en beskeden bolig, der under hensyn til skyldneren og hans husstand med rimelighed kan stilles, og aktivet ved tvangsfuldbyrdelse må antages ikke at indbringe et beløb, der klart overstiger udgiften ved overtagelse af en passende almen bolig eller leje- eller andelsbolig.

De paragrafspecifikke forarbejder til bestemmelsen (bemærkningerne "Til nr. 2" i [lovforslag L 56 \(2003-04\)](#)) udfolder begge led:

Det præciseres med bestemmelsens første led, at det er en betingelse for udlægsfritagelse, at boligen efter sin størrelse og indretning alene opfylder de sædvanlige krav, der må stilles til en beskeden bolig. En større eller mere luksuøs indrettet bolig er således – uanset dens værdi – ikke beskyttet mod udlæg. Udtrykket »indretning« omfatter både forbedringer af boligen og udstyr til den. Vurderingen af, om der er tale om en »beskeden bolig«, beror på en konkret rimelighedsbedømmelse under hensyn til bl.a. husstandens størrelse.

Om værdikriteriet hedder det:

Aktivets værdi fastlægges som nettoprovenuet i forbindelse med afregning af salgssum mv. Modkrav vedrørende restancer, istandsættelse mv. skal således fradrages afregningssummen. Der skal ved bedømmelsen af, hvad der må anses for nødvendigt som indskud mv. i en passende alternativ bolig, lægges vægt på forholdene på det lokale boligmarked.

Forarbejderne fremhæver desuden, at stk. 2 er en **skærpelse og ikke en lempelse** af stk. 1:

Bestemmelsen opstiller nogle krav til boligens karakter og realisationsværdi, som skal være opfyldt, før udlægsfritagelse efter transgbeneficiet i stk. 1 kan komme på tale, men herudover indebærer bestemmelsen ingen

fravigelse af betingelserne i stk. 1. Det betyder bl.a., at udlæg kan foretages, selv om kravene i stk. 2 er opfyldt, hvis skyldneren har rådighed over en anden bolig.

Højesteret har taget stilling til bestemmelsens rækkevidde i **Sag 147/2019** (kendelse af 30. april 2020). Sagen angik udlæg i skyldnerens **ideelle andel** af en andelsbolig på ca. 125 m², og afgørelsen er ifølge Højesterets henvisninger truffet efter **§ 509, stk. 1** og **stk. 2** sammenholdt med **inkassolovens § 10**. Udlægget blev fremmet. Afgørelsen illustrerer husstandsprincippet: bedømmelsen af, om boligen "alene opfylder de sædvanlige krav til en beskeden bolig", foretages i forhold til den husstand, der faktisk bebor den, og det forhold, at skyldneren kun ejer en ideel andel, fritager ikke andelen fra udlæg, når boligen som helhed ligger uden for det beskeden.

Bemærk endelig, at forarbejderne forudsætter, at fogedretten om nødvendigt **udsætter sagen** for at få oplyst det forventede nettoprovenu ved salg af andelen – værdikriteriet kan sjældent afgøres på det foreliggende grundlag.

LOV

Inkassoloven § 10

Retsplejeloven § 509, stk. 1, 2

PRAKSIS

Højesteret · Højesterets afgørelse om udlæg i ideel andel af andelsbolig og rækkevidden af transgbeneficiet

30.04.2020

§ 509, stk. 3 og 4 – erhvervs- og uddannelsesaktiver og det § 5 ufravigelige samtykkeforbud

Ud over det almindelige transgbeneficium indeholder § 509 en særlig, beløbsbegrænset beskyttelse af arbejdsredskaber:

Udlæg kan ikke foretages i aktiver af indtil 3.000 kroners værdi, som er nødvendige til skyldnerens eller hans husstands erhverv eller uddannelse.

§ 509, stk. 3 har to bemærkelsesværdige træk. For det første omfatter den – ligesom stk. 1 – hele husstanden, ikke kun skyldneren selv: et barns nødvendige uddannelsesudstyr er beskyttet på samme fod som skyldnerens eget værktøj. For det andet er beløbsgrænsen på 3.000 kr. **ikke reguleret** og har ikke fulgt pris- og lønudviklingen. Bestemmelsen har derfor i dag begrænset selvstændig betydning ved siden af det almindelige og dynamiske skøn efter stk. 1, hvor nødvendige erhvervsaktiver ofte vil kunne rummes.

Afgørende for beskyttelsens karakter er **§ 509, stk. 4**:

Skyldneren kan ikke gyldigt give samtykke til udlæg i de i stk. 1 og 3 nævnte aktiver.

Samtykkeforbuddet gør transgbeneficiet ufravigeligt og understreger, at reglen ikke alene beskytter skyldneren, men også hensynet til, at det offentlige ikke skal overtage forsørgelsen. Netop derfor skal fogedretten påse reglen ex officio, som Justitsministeriets notat udtrykkeligt kobler sammen med samtykkeforbuddet. Bemærk, at samtykkeforbuddet **ikke** omfatter stk. 2 om andelsboliger – der er tale om en indskrænkning af stk. 1, ikke en selvstændig beskyttelsesregel.

Samtykkeforbuddet skal sammenholdes med **§ 513, stk. 4**, hvorefter skyldneren omvendt **kan** give gyldigt samtykke til udlæg i personskadeerstatning, når kravet og dets størrelse er anerkendt eller fastslået af domstolene. Lovgiver har altså bevidst graderet, hvor langt dispositionsfriheden rækker.

LOV

Retsplejeloven § 509, stk. 3, 4

Retsplejeloven § 513, stk. 4

§ 6 § 510 og § 511 – tilbehør, udbetalt løn og 7-dages-reglen

Hvor § 509 verner om levedoden, verner §§ 510-511 om andre hensyn: sammenhængen mellem hovedaktiv og tilbehør, og skyldnerens aktuelle likviditet.

Tilbehør. Efter § 510, stk. 1 kan der kun foretages særskilt udlæg i tilbehør til fast ejendom, skib eller luftfartøj omfattet af tinglysningslovens §§ 37, 37 a eller 38, sølovens § 47, stk. 1-3, eller lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer § 22, når både skyldneren og andre rettighedshavere samtykker. Skyldnerens samtykke kan tilbagekaldes, indtil udlæg er foretaget, og reglen gælder, uanset om tilbehøret er pantsat. Ved § 510, stk. 3 er ordningen udstrakt til forbedringer i andelslejligheder og aktie-/anpartslejligheder samt inventar, der er særligt tilpasset eller installeret i sådanne lejligheder, jf. tinglysningslovens § 42 j, stk. 8. Undtagelsen i stk. 2 gælder panthavere med særskilt pant i tilbehøret.

Udbetalt løn. § 511, stk. 1 bestemmer:

Udlæg kan ikke foretages i endnu ikke udbetalt løn eller andet vederlag for personligt arbejde, medmindre der er forløbet mere end 7 dage efter slutningen af den periode, i hvilken lønnen er indtjent, eller efter at vederlaget er fortjent.

Reglen betyder, at kreditorerne ikke kan opsnappe lønnen, før den har passeret skyldnerens hånd og dermed har kunnet dække de løbende leveomkostninger. Karensperioden på syv dage går igen i § 513, stk. 3 om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste – begge bestemmelser beskytter erstatningen for eller resultatet af arbejdsindsatsen i den umiddelbare forfaldsperiode.

§ 511, stk. 2 forbyder særskilt udlæg i krav på leje af fast ejendom, før kravet er forfaldet, og stk. 3 beskytter skyldnerens medkontrahent i gensidigt bebyrdende kontrakter, der kan betale til skyldneren og ændre kontraktforholdet, hvis det er nødvendigt for at undgå nærliggende fare for tab eller væsentlig ulempe.

LOV

Retsplejeloven § 510, stk. 1-4

Retsplejeloven § 511, stk. 1-3

Retsplejeloven § 513, stk. 3

§ 512 – personlige ydelser, underholdsbidrag og pension:

§ 7 3-måneders-reglen

§ 512 beskytter tre kategorier af krav. Efter stk. 1 kan udlæg ikke foretages i "retten til ydelser, der ikke kan kræves betalt til andre end den berettigede personligt" – den personlige tilknytning gør kravet uegnet som fyldestgørelsesobjekt. Efter stk. 2 er krav på underholdsbidrag efter ægteskabslovgivningen og lovgivningen om børns retsstilling undtaget, fordi bidraget er øremærket forsørgelse af andre end skyldneren.

Den praktisk vigtigste regel er § 512, stk. 3:

Udlæg kan ikke foretages i krav på pension eller i krav på understøttelse eller anden hjælp fra det offentlige eller fra stiftelser eller andre velgørende institutioner, medmindre der er forløbet tre måneder fra den dag, beløbet kunne fordres udbetalt. Reglerne om fritagelse for retsforfølgning i lov om firmapensionskasser samt i lov om forsikringsaftaler og lov om visse civilretlige forhold m.v. ved pensionsopsparing i pengeinstitutter berøres ikke heraf.

Bestemmelsen rummer to lag. Selve retsplejelovsbeskyttelsen er **tidsbegrænset**: efter tre måneder fra forfaldstidspunktet er beløbet almindeligt udlægsejnet – dog stadig underlagt transgbeneficiet i § 509, stk. 1. Men henvisningen i 2. pkt. bevarer den langt stærkere og tidsubegrænsede kreditorbeskyttelse i pensionslovgivningen for ikke-udbetalte pensionssummer. Henvisningen til lov om firmapensionskasser blev ajourført ved ændringsloven af 21. juni 2025, fordi lov om tilsyn med pensionskasser var ophævet.

Samspillet mellem pensionsbeskyttelsen og andre insolvensretlige regler kan være vanskeligt. I

BS-26/2025-HJR (kendelse af 28. oktober 2025) fastslog Højesteret, at en lønforskrivning i en opsat tjenestemandspension efter sin karakter og sit formål må anses for en **pantefordring** i konkurslovens § 199, stk. 4's forstand, med den virkning at fordringen kun omfattes af gældssaneringen for den udækkede del. Hjemlen til lønforskrivning fandtes i tjenestemandspensionslovens § 33, stk. 2, og pensionen betragtes i den sammenhæng som fortsat løn fra staten. Om gældssanering i øvrigt henvises til [gældssanering](#).

LOV

[Konkursloven § 199, stk. 4](#)[Retsplejeloven § 509, stk. 1](#)[Retsplejeloven § 512, stk. 1-3](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesterets afgørelse om lønforskrivning i tjenestemandspension som pantesikret fordring ved gældssanering

28.10.2025

§ 8 Pensionssagen 2020-2022 og den nye § 512, stk. 4 – da udlægsfritagelsen slog igennem over for konfiskationskravet

Ingen enkeltsag har illustreret pensionsbeskyttelsens styrke tydeligere end sagskomplekset efter Socialstyrelses-bedrageriet. Ved dom af 18. februar 2020 blev en tidligere ansat idømt 6 år og 6 måneders fængsel for bedrageri af særlig grov karakter begået 1993-2018, og der blev konfiskeret ca. 113 mio. kr. i medfør af [straffelovens § 75, stk. 1](#). Anklagemyndigheden søgte herefter dækning i domfældtes rate- og kapitalpension.

Byretten fremmede beslaglæggelsen. I [SS-29351/2020-KBH](#) (kendelse af 17. december 2020) fandt Københavns Byret hjemmel i [retsplejelovens § 1002, stk. 1](#) til efterfølgende beslaglæggelse og lagde afgørende vægt på, at indeståenderne stammede fra de strafbare forhold: de månedlige indbetalinger stod i misforhold til domfældtes og ægtefællens indkomst- og formueforhold før bedragerierne.

Landsretten ophævede beslaglæggelsen. I [SS-3517/2020-OLR](#) (kendelse af 19. maj 2021) fastslog Østre Landsret, at [§ 805, stk. 3](#) ligestiller beslaglæggelse til sikkerhed for værdikonfiskation og sagsomkostninger med arrest, hvorfor beslaglæggelse kun kan ske, hvor der efter de fogedretlige regler er adgang til udlæg:

Det følger af henvisningen i retsplejelovens § 805, stk. 3, til § 512, stk. 3, 2. pkt., jf. § 11 i lov om visse civilretlige forhold m.v. ved pensionsopsparing i pengeinstitutter, at der ikke kan foretages retsforfølgning, herunder beslaglæggelse, i ikke-udbetalte pensionssummer i et pengeinstitut...

Landsretten afviste udtrykkeligt en modsætningsslutning, der ville stille det offentlige bedre end almindelige kreditorer:

Landsretten finder, at en modsætningsslutning fra dommen i U 1993.778/2 H (...) ville indebære en mere fordelagtig retsstilling, end hvad der gælder for øvrige kreditors adgang til at foretage arrest... En sådan fortolkning ville være i strid med det ligestillings-formål, som lovgiver har forudsat...

Højesteret stadfæstede. Ved kendelse af 18. februar 2022 i [Sag 77/2021](#) (registreret som [SS-77/2021-HJR-](#), UfR 2022.1805) tiltrådte Højesteret landsrettens resultat. Som det er sammenfattet i de almindelige bemærkninger til [L 204 \(2024-25\)](#):

Højesteret henviste til, at parterne var enige om, at byrettens dom måtte forstås således, at der var tale om værdikonfiskation (...), og at retsplejelovens § 805, stk. 3, jf. § 512, stk. 3, derfor var til hinder for, at der kunne ske beslaglæggelse.

Afgørelsen understreger den principielle sondring: ved **genstandskonfiskation** overgår ejendomsretten til staten uden hensyn til udlægsfritagelsesreglerne, mens **værdikonfiskation** blot giver staten en fordring, der skal inddrives efter de almindelige regler – og dermed respektere §§ 509-516.

Lovgiver greb ind. Efter enstemmig vedtagelse af beslutningsforslag B 46 den 5. maj 2022 blev der ved ændringsloven af 21. juni 2025 (i kraft 1. juli 2025) indsat et nyt [§ 512, stk. 4](#):

Uanset stk. 1 og 3 kan der i krav ifølge en pensionsordning foretages udlæg for krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5, og krav på erstatning og godtgørelse som følge af en strafbar handling, for hvilken skyldneren er idømt fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, når handlingen har medført et udbytte.

Forarbejderne afgrænser undtagelsen præcist: den gælder alle pensionsordninger beskyttet af stk. 1 eller 3, herunder tjenestemandspensioner og pensionstilsagn, men **ikke** sociale pensioner som folkepension eller ATP. Den forudsætter fængselsstraf (betinget eller ubetinget) eller anden frihedsberøvende retsfølge – bødestraf er ikke nok – og at handlingen faktisk har medført et udbytte. Undtagelsen gælder også ved arrest, jf. henvisningen i [§ 631, stk. 2](#), men **ikke** ved universalforfølgning: de beskyttede aktiver indgår fortsat ikke i konkursmassen i videre omfang end hidtil.

Afgørende for denne praksisoversigt er, at forarbejderne udtrykkeligt fastholder trangsbeneficiet som overliggende grænse:

Reglerne om trangsbeneficiet i retsplejelovens § 509, stk. 1, vil fortsat gælde. Der kan således ikke foretages udlæg eller arrest i et krav på pension, i det omfang det er nødvendigt til opretholdelse af en beskeden levefod for skyldneren og hans husstand. Fogedretten vil eksempelvis kunne bestemme, at der foretages udlæg eller arrest i et krav på pension, som løbende udbetales til skyldneren, men således at et vist beløb dog hver måned udbetales til skyldneren.

Forarbejderne henviser desuden udtrykkeligt til genoptagelsesadgangen i [§ 504](#), hvis skyldnerens forhold senere ændrer sig, så pensionen bliver nødvendig til et beskeden hjem og en beskeden levefod. Om beslaglæggelse i øvrigt henvises til [beslaglæggelse og ransagning](#).

LOV

[Retsplejeloven § 512, stk. 3, 4](#)
[Retsplejeloven § 631, stk. 2](#)
[Retsplejeloven § 805, stk. 3](#)
[Retsplejeloven § 1002, stk. 1](#)
[Straffeloven § 75, stk. 1](#)

PRAKSIS

Højesteret · Beslaglæggelse af pensionskonti til dækning af konfiskationskrav

18.02.2022

Landsretten · Østre Landsret ophæver beslaglæggelse af pensionsmidler til dækning af værdikonfiskation og sagsomkostninger

19.05.2021

Byretten · Kendelse om beslaglæggelse af rate- og kapitalpension til dækning af sagsomkostninger og konfiskation

17.12.2020

§ 513 – personskadeerstatning og kravet om at beløbet holdes "klart adskilt"

§ 513 beskytter erstatning og godtgørelse for personskade, men beskyttelsen er stærkt afhængig af, hvordan pengene håndteres efter udbetalingen.

Stk. 1 bestemmer:

Udlæg kan ikke foretages i erstatning for invaliditet eller tab af forsørger eller i godtgørelse i forbindelse hermed, hvis beløbet tilkommer skadelidte eller den, som har mistet en forsørger. Er beløbet udbetalt, kan udlæg dog ske, medmindre summen ved indsættelse på særskilt konto i bank eller sparekasse eller på anden måde er holdt klart adskilt fra skyldnerens øvrige formue. Tilsvarende gælder om renter og udbytte af kapitalen.

Kravet om **klar adskillelse** er den centrale betingelse. Så længe kravet ikke er udbetalt, er beskyttelsen absolut. Efter udbetaling er den betinget: sammenblandes erstatningssummen med skyldnerens øvrige midler – typisk ved indsættelse på lønkontoen – bortfalder beskyttelsen, og kreditorerne kan gøre udlæg. Beskyttelsen omfatter udtrykkeligt også afkastet, så længe kapitalen holdes adskilt.

De øvrige stykker graduerer beskyttelsen efter kravets art:

Kravstype	Bestemmelse	Beskyttelse
Erstatning for invaliditet eller tab af forsørger + tilknyttet godtgørelse	§ 513, stk. 1	Absolut før udbetaling; efter udbetaling kun hvis holdt klart adskilt
Anden godtgørelse for ikke-økonomisk skade (fx svie og smerte, tort)	§ 513, stk. 2	Udlæg først muligt, når beløbet er udbetalt
Erstatning for tab af arbejdsfortjeneste	§ 513, stk. 3	Udlæg først 7 dage efter, at beløbet kunne fordres udbetalt

Endelig kan skyldneren efter § 513, stk. 4 give gyldigt samtykke til udlæg i beløb omfattet af stk. 1 og 2, når kravet og dets størrelse er anerkendt eller fastslået af domstolene, ligesom beskyttelsen viger, hvis aktivet er stillet som pant for fordringen. Det står i skarp kontrast til det ubetingede samtykkeforbud i § 509, stk. 4: erstatningsbeskyttelsen er en dispositiv formuebeskyttelse, mens trangsbeneficiet er en ufravigelig eksistensbeskyttelse.

Bemærk endelig, at det nye § 512, stk. 4 gør erstatnings- og godtgørelseskrav i anledning af udbyttegivende kriminalitet til privilegerede krav i forhold til pensionsopsparing – skadelidte kan altså i dag i videre omfang søge dækning, end skadevolderen omvendt kan beskytte sin egen erstatning efter § 513.

LOV

Retsplejeloven § 509, stk. 4

Retsplejeloven § 512, stk. 4

Retsplejeloven § 513, stk. 1-4

§§ 514-516 – gaver med rådighedsklausul, genstande af særlig personlig betydning og hjælpemidler

Gaver med rådighedsklausul. Efter § 514, stk. 1 kan udlæg ikke foretages i gaver, hvis giveren ved gavens ydelse har bestemt, at udlæg ikke kan foretages; beskyttelsen omfatter tillige uhævede renter og udbytte indtil 6 måneder efter forfaldsdagen. Stk. 2 udvider beskyttelsen til andre erhvervelser på tilsvarende vilkår, når

erhvervelsen og vilkåret er led i en ordning for en flerhed af personer, og hensynet til ordningens formål taler afgørende imod udlæg. Beskyttelsen er dog **reel og ikke formel**: efter [stk. 3](#) kan udlæg alligevel ske, hvis skyldneren har fri rådighed over aktivet, eller hvis der ikke er truffet rimelige foranstaltninger til at hindre skyldnerens råden. Endelig indeholder [stk. 4](#) en fortolkningsregel: et vilkår om, at modtageren ikke kan råde over gaven, antages at omfatte udelukkelse af udlæg, medmindre andet fremgår af omstændighederne.

Genstande af særlig personlig betydning. [§ 515, stk. 1](#) beskytter genstande, "som har en særlig personlig betydning for skyldneren eller medlemmer af hans husstand, medmindre genstandene har en sådan værdi, at det ikke findes rimeligt at holde dem uden for fuldbyrdelsen af fordringshaverens krav". Bestemmelsen bygger på en afvejning: den personlige tilknytning skal vejes op mod kreditorens interesse, og værdien er det afgørende korrektiv.

Et klassisk anvendelsesområde er vielses- og forlovelsesringe. I [FS-4202/2011-VIB](#) tog fogedretten ved Retten i Viborg (kendelse af 13. december 2011) netop stilling til udlæg i en alliancering med [§ 515, stk. 1](#) som hjemmelsgrundlag. Sagen viser, at fogedretten skal foretage en konkret afvejning af ringens affektionsværdi over for dens realisationsværdi – beskyttelsen er ikke automatisk, men heller ikke udelukket alene fordi genstanden er et smykke.

Hjælpemidler. [§ 515, stk. 2](#) er derimod ubetinget: "Udlæg kan ikke foretages i hjælpemidler, som er nødvendige på grund af legemlige mangler eller sygdom." Der er ingen værdigrænse og ingen rimelighedsafvejning. Kørestole, proteser, høreapparater og lignende er absolut beskyttede, uanset anskaffelsesprisen.

Forskud til offentlige hverv. [§ 516](#) undtager endelig beløb, der forud er udbetalt personer, som udfører offentlige hverv, samt vidner og skøns mænd, som godtgørelse for udgifter og ulempe ved hvervets udførelse. Formålet er at sikre, at retsplejen og den offentlige forvaltning kan fungere, uden at de pågældende risikerer at få deres omkostningsdækning inddraget af egne kreditorer.

LOV

[Retsplejeloven § 514, stk. 1-4](#)
[Retsplejeloven § 515, stk. 1, 2](#)
[Retsplejeloven § 516](#)

PRAKSIS Byretten · Fogedrettens kendelse om udlæg i alliancering

13.12.2011

§ 11 Transgbeneficiet uden for fogedretten: arrest, konkurs, beslaglæggelse, brugeligt pant og lønindeholdelse

Justitsministeriets notat formulerer det bærende synspunkt: transgbeneficiet er "udtryk for en almindelig retsgrundsætning", og de tilfælde, der ud fra hensynet til intentionerne bag beskyttelsen må ligestilles med direkte tvangsfuldbyrdelse, er ved lov eller retspraksis undergivet samme begrænsninger.

Arrest. [§ 631, stk. 2](#) henviser udtrykkeligt til, at bl.a. "§§ 508-518" finder tilsvarende anvendelse ved arrest. Udlægsfritagelserne gælder derfor fuldt ud, når fogedretten foretager arrest.

Konkurs. [Konkurslovens § 36](#) er den knappest mulige formulering af samme princip:

Aktiver, hvori udlæg for skyldnerens gæld ikke kan foretages, indgår kun i konkursmassen, når dette særligt er bestemt.

Trangsbeneficiet virker altså også ved universalforfølgning, og forarbejderne til 2025-ændringen fastholder udtrykkeligt, at den nye pensionsundtagelse i § 512, stk. 4, **ikke** ændrer den konkursretlige behandling. Se nærmere [konkurs](#).

Beslaglæggelse. § 805, stk. 3 fastslår i dag udtrykkeligt:

Ved beslaglæggelse til sikkerhed for det offentlige krav på sagsomkostninger, krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, § 76 a, stk. 5, og § 77 a, 2. pkt., bødekrav, forurettedes krav på erstatning eller krav, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, finder reglerne i §§ 509-516 tilsvarende anvendelse.

Sammen med § 1002, stk. 1 om beslaglæggelse efter dom er dette hjemmelsgrundlaget for Højesterets kendelse i sag 77/2021. Det er værd at bemærke den historiske udvikling: Justitsministeriets notat omtaler kritisk en ældre østrelandsretskendelse (U 1983.492 ØLK), som "(overraskende) ikke fandt anvendelse for trangsbeficiets princip i forbindelse med beslaglæggelse i henhold til retsplejelovens § 804". Den retstilstand er senere afklaret ved den udtrykkelige henvisning i § 805, stk. 3, indsat med lov nr. 229 af 21. april 1999, hvis ligestillingsformål Østre Landsret fremhævede i [SS-3517/2020-OLR](#).

Brugeligt pant. Notatet henviser til U 1929, s. 530 H som grundlag for, at trangsbeficiets regler også gælder, når en panthaver tager en ejendom til brugeligt pant. Se nærmere [brugeligt pant](#).

Lønindeholdelse og bødeinddrivelse. Notatet fastslår, at de tilfælde, hvor der er hjemmel til inddrivelse ved lønindeholdelse, "ganske må ligestilles med tvangsfuldbyrdelse. Trangsbeficiet må derfor gælde fuldtud." Og om politiets inddrivelse af bøder m.v. hedder det:

Det er åbenbart, at trangsbeficiet er udtryk for en almindelig retsgrundsætning, som medfører, at politimesteren ved et hvilket som helst skridt, der tages for at opnå betaling er forpligtet til ex officio at påse, at skyldneren fortsat har det fornødne til opretholdelsen af en beskeden levelfod for sig selv og husstanden, ligesom det må antages, at der heller ikke her kan tages hensyn til selvforskyldt adfærd.

Notatet sonderer dog mellem tvangsfuldbyrdelse og **frivillige** afdragsordninger: fordi en afdragsordning er et tilbud, der ikke umiddelbart kan gennemtvinges, kan der "ved fastsættelsen af en afdragsordning benyttes en *smallere* margin end ved tvangsfuldbyrdelse".

De rene fogedretlige spørgsmål om fuldbyrdelsesgrundlag, insolvenserklæring og forretningens gennemførelse er behandlet i [fogedretsbehandling](#), mens tvangsauktion over fast ejendom hører under [tvangssalg af fast ejendom](#).

LOV

[Konkursloven § 36](#)
[Retsplejeloven § 631, stk. 2](#)
[Retsplejeloven § 805, stk. 3](#)
[Retsplejeloven § 1002, stk. 1](#)

PRAKSIS

Højesteret · Beslaglæggelse af pensionskonti til dækning af konfiskationskrav

18.02.2022

Landsretten · Østre Landsret ophæver beslaglæggelse af pensionsmidler til dækning af værdikonfiskation og sagsomkostninger

19.05.2021

De administrative rådighedsbeløb: gældsinddrivelsesbekendtgørelsen og Justitsministeriets § 12 vejledninger

Trangsbeneficiet er et skøn, men i massesagsbehandlingen er skønnet udmøntet i faste rådighedsbeløb. Restanceinddrivelsesmyndigheden anvender [gældsinddrivelsesbekendtgørelsen](#), der to steder henviser direkte til retsplejelovens § 509.

Om **afdragsordninger** hedder det i [§ 11](#):

Restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer efter princippet om trangsbeneficiet, jf. retsplejelovens § 509, om der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold.

Om **lønindeholdelse** bestemmer [§ 14](#) tilsvarende, at myndigheden skal vurdere, om skyldneren overlades "det nødvendige til opretholdelse af en beskeden levestandard for skyldneren og dennes husstand", og at vurderingen af en indsigelse sker "efter princippet om trangsbeneficiet, jf. retsplejelovens § 509". Viser vurderingen, at dette ikke er tilfældet, kan der bevilges henstand.

Ved den konkrete betalingsevnevurdering fastsætter [§ 26](#) rådighedsbeløbet:

Rådighedsbeløbet udgør 6.990 kr. om måneden. Har skyldneren en ægtefælle, forhøjes rådighedsbeløbet med 4.860 kr.

Tilsvarende, men lavere satser gælder ved gældssanering, jf. [bekendtgørelse om gældssanering § 11](#) (6.800 kr., forhøjet med 4.730 kr. for ægtefælle).

På det strafferetlige inddrivelsesområde findes de vejledende beløb i Justitsministeriets vejledninger. Både [Vejledning om indeholdelse i løn m.v. for bøder, sagsomkostninger og konfiskerede beløb](#) og [Vejledning om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v.](#) formulerer det ens:

Trangsbeneficiet er normalt tilgodeset, såfremt skyldneren efter betaling af basale leveomkostninger har ca. 2.500 kr. til rådighed for hver voksen, der forsørges, og 1.000 kr. for hvert mindreårigt hjemmeboende barn.

Vejledningerne præciserer, hvad der regnes til de basale leveomkostninger: boligudgifter, varme, el, gas, transport, radio- og TV-licens, underholdsbidrag, standardforsikringer samt udgifter til leje eller afdrag på udstyr omfattet af retsplejelovens § 509 (fx komfur og køleskab). Privat gæld bør derimod som udgangspunkt **ikke** betragtes som basale leveomkostninger.

[Notatet i bilag 11](#) skelner udtrykkeligt mellem tvangsfuldbyrdelse og frivillige ordninger og angiver ca. 2.000 kr. pr. voksen og 1.000 kr. pr. barn ved afdragsvis betaling af bøder, og 1.500 kr. pr. husstandsmedlem ved bøder, der er en forudsætning for benådning og derfor ikke kan tvangsfuldbyrdes. Beløbene er vejledende, og notatet understreger, at der altid skal foretages en konkret bedømmelse af de enkelte udgiftsposter.

Det er væsentligt at holde fast i, at disse satser er **administrative udmøntninger**, ikke retlige maksima. Ved den egentlige fogedforretning er målestokken fortsat fogedrettens konkrete skøn efter [§ 509, stk. 1](#) med udgangspunkt i den almindelige nuværende levestandard.

LOV

[Gældsinddrivelsesbekendtgørelsen § 11](#)[Gældsinddrivelsesbekendtgørelsen § 14](#)[Gældsinddrivelsesbekendtgørelsen § 26](#)[Retsplejeloven § 509, stk. 1](#)

§ 13 Sammenfatning: fire linjer i praksis om udlægsfritagelse

1. Beskyttelsen er ufravigelig og skal påses af egen drift. Fogedretten skal ex officio sikre, at der ikke gøres udlæg i aktiver omfattet af trangsbeneficiet, og skyldneren kan ikke gyldigt give afkald, jf. § 509, stk. 4. Har skyldneren ikke været til stede, kan forretningen genoptages efter § 504, nr. 4. Fogedretten skal desuden efter § 517, stk. 4 vælge de aktiver, skyldneren og husstanden bedst kan undvære.

2. Målestokken er dynamisk, men husstanden er én enhed. Skønnet følger den almindelige nuværende levestandard, og beskyttelsen fortabes ikke ved selvforskyldt adfærd. Til gengæld tæller alle husstandsmedlemmers aktiver med, og udtagelsesretten rækker aldrig længere end til det nødvendige.

3. Boligformen afgør beskyttelsens rækkevidde. Fast ejendom er helt uden for § 509, stk. 1. Andelsboliger og boligaktier er kun beskyttet, hvis den dobbelte betingelse i stk. 2 er opfyldt – og selv da kan udlæg ske, hvis skyldneren råder over en anden bolig. Højesterets kendelse i Sag 147/2019 viser, at heller ikke en ideel andel af en større andelsbolig undgår udlæg.

4. Udlægsfritagelsen følger med ud af fogedretten – men lovgiver kan gennembryde den. § 805, stk. 3, § 631, stk. 2 og konkurslovens § 36 sikrer, at §§ 509-516 slår igennem ved beslaglæggelse, arrest og konkurs, og de administrative regler om lønindeholdelse og afdragsordninger bygger på samme princip. Pensionssagen 2020-2022 – byret, landsret og Højesteret – viste, hvor stærkt princippet står, selv over for et konfiskationskrav på 113 mio. kr. Men den viste også grænsen for domstolsvejen: skulle beskyttelsen gennembrydes, måtte det ske ved lov, og det skete med § 512, stk. 4 med virkning fra 1. juli 2025 – dog med udtrykkelig fastholdelse af trangsbeneficiet i § 509, stk. 1 som overliggende grænse.

LOV

Konkursloven § 36

Retsplejeloven § 509, stk. 1, 2, 4

Retsplejeloven § 512, stk. 4

Retsplejeloven § 805, stk. 3

PRAKSIS

Højesteret · Beslaglæggelse af pensionskonti til dækning af konfiskationskrav

18.02.2022

Højesteret · Højesterets afgørelse om udlæg i ideel andel af andelsbolig og rækkevidden af trangsbeneficiet

30.04.2020

Landsretten · Østre Landsret ophæver beslaglæggelse af pensionsmidler til dækning af værdikonfiskation og sagsomkostninger

19.05.2021

Byretten · Kendelse om beslaglæggelse af rate- og kapitalpension til dækning af sagsomkostninger og konfiskation

17.12.2020

REFERENCE

Lovgrundlag

5 paragraffer

Retsplejeloven § 509

stk. 1, 2

Retsplejeloven § 512

stk. 3

Retsplejeloven § 513

stk. 1

Retsplejeloven § 515

Retsplejeloven § 805

stk. 3

MATERIALE

Citerede afgørelser

14 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

3

28.10.2025 · Højesterets afgørelse om lønforskrivning i tjenestemandspension som pantesikret fordring ved gældssanering

10467-12331

18.02.2022	Beslaglæggelse af pensionskonti til dækning af konfiskationskrav	2401-2869
30.04.2020	Højesterets afgørelse om udlæg i ideel andel af andelsbolig og rækkevidden af trangsbeneficiet	147-2019

LANDSRETTE · ANKEINSTANS 5

07.03.2022	Stadfæstelse af udlæg for sagsomkostninger til Tandskadeankenævnet og afvisning af erstatningskrav	2865-3398
19.05.2021	Østre Landsret ophæver beslaglæggelse af pensionsmidler til dækning af værdikonfiskation og sagsomkostninger	2125-2537
12.09.2012	Udlæg i SU-midler: Landsret hjemviser sag om ophævelse af udlæg til fornyet behandling i fogedretten	6947-8340
18.02.2010	Kære af fogedrettens kendelse vedrørende betaling af retsafgift og mødesalær	5718-6832
29.08.2008	Landsretten hjemviser sag om udlæg, da skyldner ikke tilstrækkeligt havde bevist, at midler tilhørte anden	1316-1590

BYRETTE · FØRSTE INSTANS 4

17.12.2020	Kendelse om beslaglæggelse af rate- og kapitalpension til dækning af sagsomkostninger og konfiskation	1564-1881
16.01.2018	Fogedretssag om udlæg efter tilbagelevering af totalskadet bil	1471-1783
30.03.2012	Sag om udlæg efter uretmæssig overdragelse af bil købt med ejendomsforbehold	6986-8382
13.12.2011	Fogedrettens kendelse om udlæg i alliancering	1348-1634

PARKERINGSKLAGENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS 2

20.12.2023	Annullering af kontrolafgift grundet vildledende afmærkning og tvetydig indretning af parkeringsareal	park-2869
19.09.2023	Ugyldig app-betaling i tidsbegrænset parkeringszone med krav om p-skive ved Vesterport i Odense	park-1881

FORARBEJDE Betænkninger

1 reference

Betænkning om udlæg og udpantning (Betænkning nr. 634)

nr. 634 · 1971 · Justitsministeriet